

Preus de subscripció

En Barcelona. . . 4⁰⁰ ptas. trimestre
 Resto Catalunya. 4⁵⁰ » »
 Resto d'Espanya 2⁰⁰ » »
 Extranger. . . 15⁰⁰ » l'any.

DIRECCIÓ

Viladomat, 164, 4.^{rt}, 1.ra

ADMINISTRACIÓ

Tallers, núm. 45, 1.er

Preus de cada número

Número corrent. 10 centims
 Id. atressat. 15 id.
 Sucursal pèra cartas y avisos:
 en l'Arxiu líric-dramàtic de don
 J. Gelabert, Unió, 5, 3.er, 2.na.

La qüestió de LA SURIPANTA

II Y ÚLTIM

Lo popular setmanari *La Esquella de la Torratxa*, a'l fer ressenya de la comedia *La Suripanta* digué que «la forma en que ha sigut anunciada s presta á l'equivoch, tota vegada que no s posa en clar si és original la comedia ó la prosa en que está escrita.»

Aixó es un dato per' probar que l'autor no donaba solemnement per original *La Suripanta*.

Lo Teatro Regional en son núm. 164 posa un fac-símil de la portada de l'exemplar, y allí apareix també aquella forma.

Es un altre dato de lo que diem.

Lo periódich *L'Aureneta* que publica l'obra per folletí, diu «ESCRITA per D. Anton Ferrer y Codina.» Vajin samant.

En los cartells de'l teatro s' ha estampat «La comedia en 3 actos, y en prosa original etc.

Aquí hi ha un nou justificant.

Y ara n' ve un per nosaltres de mes forsa que tots: lo mateix Sr. D. Antón Ferrer y Codina ns digué que *La Suripanta* era originaria de l' francès; pero que hi ha moltes coses de interés capital per l' argument y que aquestas són originals d'ell.

Queda, donchs, probat plenament que l' Sr. Ferrer no havia dit la setmana passada d' un modo públich y solemne que la comedia sigüés original d' ell, sense que això signifiqui un mentís á ls que diuen que va dir que ell donaba cinch mil pessetas a'l que li demostrés que en sa última obra hi hagués plagi, ó mes clarament dit, no fós original.

Dir això entre amichs no és fer formal y solemnement una oferta; y per lo tant, qui s val d'aquet pretext incidental sense assegurar-se primer de la

certesa de l' oferiment, procedeix ab manifesta temeritat é imprudencia.

¿Saben qui ho ha dit d' un modo públich que *La Suripanta* és original de l' Sr. Ferrer? Ho ha dit *Lo Teatro Regional* en lo número 162, en lo que s' hi llegeix, sense protesta ni observació en contrari y com á títul de la crítica que n fa, lo següent:

«LA SURIPANTA Ó ELLS Y ELLAS. Comedia en tres actes y en prosa, original de D. Antón Ferrer y Codina; estrenada la nit de l' 12 de Mars en lo teatro Romea.»

Anem ara á altras consideracions.

Diu *Lo Teatro Regional* que ls punts de contacte de *Les vacances du mariage* ab *La Suripanta*, són: lo lloch de la acció, ls personatjes, l'ánima de l'argument, los incidents y l' diálech, de l' qual ne copia alguns fragments; afirma que la comedia francesa es molt bonica, que en ella tot vé per son natural desarrollo, tranquil, natural y clar; assegura que l' argument de una y altra són enterament iguals, que ls incidents coincideixen tots; sosté que l' diálech en moltissims punts ha quedat calcat de l' original francès; en una paraula, que hi ha molta semblansa: y per altra part fa constar que ls personatjes CREATS per la nova comedia són tots ells falsos comensant pe'l de la protagonista, y que dintre la falsetat de ls tipos, aquestos reuneixen ademés la de no ser ben dibuixats, qu' alguns són incoseqüents ab si mateixos, y que per consegüent, l' obra per parts y en conjunt es un plagat de inverossimilituts.

Pót preguntarse, donchs: ¿en qué quedém? ¿Se sembla ó no ab la francesa? Si s' hi sembla ¿cóm és que l' una és tan bonica y tan dolenta l' altra? Si, com diu *Lo Teatro Regional*, la situació final de l' acte primer és, si no la millor, la mes passable de la obra; si tal situació no existeix en *Les vacances du mariage*, y si l' llenguatge ha quedat en moltissims punts calcat—com també diu l' ofusat setmanari—ab l' original francès, (cosa que implica quant menos

una traducció ben feta), i com se compagina la bondat de l'obra de Valabregue y Hennequin ab lo desgall que *Lo Teatro Regional* troba en la de Ferrer y Codina?

Ja véu, donchs, nostre estimat company, com los seus escrits se donan patacadas en sas mateixas planas: ja véu lo públich la justificació de que nosaltres fem avinents tan grans inconseqüències, may siga sino per demostrar que defensant la veritat de 'ls fets treballem en bè de 'l periodisme artístich teatral.

No hi ha motiu, doncas, d'enviar-se tantas y tantas felicitacions á l'autor de la que ell mateix califica de triunfal campanya, ni és de pensar que las que s'hajin enviat y las que s'enviïn (aixó casi és demanar-ne) omplin gayres columnas d'un setmanari.

No: la cosa no és tan important qu'haji fet enfonçar lo mòu ni trontollar las esferas, ni tan meritòria com lo que 's pòt despendrer de la següent pregunta que exposem á la consideració de 'l lector: ¿y si la comedia-vandeville *Les vacances du mariage* no sigüés original de Valabregue y Hennequin? Si estès basada, posem per cás, en *La Flamboyante* y altras produccions de 'l mateix modelo ¿á qué quedaria reduhit aquet triomf tant ponderat pe'l flamant y engrehit descubridor?

Pero fem ja punt final sobre aquet tema, y en un próxim article que publicarà nostre director, quedaran completadas las ideas que 'ns han sugerit las intemperancias de un periódich que las pega á voltas sense engaltar y entre quins redactors ni ha, per lò que 's véu, UN QUE ENTÉN EN LLEYS... tant com lo gat de fer culleras.

No anticipem los aconteixements, com diuen las novelas. L'aspecte legal sobre aquet punt de la propietat intelectual, que será tractat per nostre Director, mereix capítul de banda per la verdadera y notable importancia que té, conforme 's podrá véurer en l'article que prepara.

Potsé aixó será lò únich de verdader profit general que haurá portat aquesta discussió á que ha donat lloch la qüestió de *La Suripanta*.

P. DE R.

REVISTA DE ESPECTACLES

Eldorado.—Divendres passat, tingué lloch ne aquet teatro, l'estreno de la sarsuela *El moro Muza*, lletra de Jacques y música de 'l mestre Chapí.

En lo que va de temporada de Quaresma s'han estrenat dos obras de 'l aplaudit mestre citat, resultant dos fracassos y dos motius que posan en compromís la tarea de 'l crítich,

De l'obra estrenada divendres, *El moro Muza* com *El tambor de granaderos*, ¿se pòt dir en justicia que són dolentas? No.

Lo mestre Chapí es impossible fassi música dolenta: 'n sab massa. Podrá no respóndrer sa inspiració á la importancia de 'l drama, de 'l assumpto, de la escena; podrá no haver estat acertat en lo plan que ha desarrollat en lo transcurs de l'obra; podrán sas melodías no estar revestidas de la suficient originalitat pera recabar de 'l públich l'aplauso; podrá tenir la música de Chapí tot lò que havem dit y mòlt mes; mes, may se podrá dir que sia dolenta.

Pero 'l públich, rigorosíssim en extrem, és inexorable ab las obras últimament estrenadas de son mimat autor de *El Rey que rabió*.

No; no mereixen las obras á que 'ns referim, rébrer las probas de desagrado que ha donat 'l públich.

Y no és pas que 'l mestre Chapí no sigui 'l mateix.

Sas obras portan lo sello característich de sa indiscutible personalitat artística; tenen sas melodías la frescura de sa imaginació; las revesteix ab la forma senzilla, galana, bonica que tant cautivan; prepara y resol las cadencias de la manera que 'l públich las acepta y popularisa; és lo mateix mestre quant tracta las veus que quant maneja l'orquestra, y no obstant aixó, sas obras no tenen l'acceptació que han tingut altras d'ell mateix.

¿En qué consisteix? En que 'l mestre Chapí és lo compositor mes fecundo d'Espanya, d'inspiració inacabable. Agafa la ploma y ja surten de las puntas de la mateixa las melodías vestidas, adornadas ab la magia d'una detinguda *toilette* concebuda pe'l mateix artista y aplicada per la mateixa mà.

En *El moro Muza* com també en *El tambor de granaderos*, se sent la influencia de 'l bon acert de *La leyenda del monje*, ja que, inconscientment la imaginació busca, y per desgracia troba, cosa parecida á la que en aquell instant sent; recorda successions de notes que las ha sentit altras vegadas y en situacions diferents; li recordan en excés obras de 'l mateix autor en las quals estigué inspirat y original y, entre nota y nota, passatje y passatje, modulació y modulació, acaba 'l públich dient que en Chapí no 'n sab.

Nosaltres que tenim obligació de mirar las obras baix l'aspecte científich, component un tot just é imparcial, y no obrar per las meras impresions d'una nit d'estreno, direm que la música de *El moro Muza* no está á la altura de 'l nom de son autor; que peca de falta de originalitat y fins d'inspiració, y que si be en la romanseta de *Zaida* hi despunta una frase bonica y elegant, y está saturada d'una plácida melanjía que recorda l'esprit de 'ls cants árabes, tè certs visos de *Leyenda del monje* y de *Rey que rabió*.

No parlem de 'ls dos duos, porque allò és música equivocada.

L'execució mòlt discreta la nit de 'l estreno. En las representacions successives, bona.

L'orquestra, hábilment dirijida pe 'l Sr. Cotó, conduí la nau á port.

—*El oso muerto* y *Los Huguonotes* són obras aplaudidas sempre pe 'l públich, que admira á 'l Sr. Rossell en sos respectius papers.

En la primera de las citadas demostraren ser unas consumadas artístas la Sra. Mejía y la Srta. Brú. Mes naturalitat en lo desempenyo de sos papers, no és possible.—A. DE LA FLORIDA.

Gran-via.—En la funció de 'l dissapte passat va estrenarse la sarsuela *Caballeros en plaza*, que no té altre objecte que presentar algunas escenas y situacions mes ó menos cómicas devant las portas de una plassa de toros.

A l'autor de 'l llibre, que és l'escriptor madrileny D. Fiacro Irairoy, li aconsellaríam que 's fés tallar (de 'l llibre) algunas frases que ordinariejan bastant.

A l'autor de la música si li pòt dir que debfa quedar ben descansat; puig de 'ls quatre números que s'hi troban, una meytat ja 'ls va trobar fets y l'altra meytat... potser també; aprofitant per las coplas, que canta ab sa particular gracia 'l senyor Güell, la popular marxa francesa *Boulanger*.

L'èxit que va obtenir va fer parellas ab l'obra.—Jo.

Lo remey universal

LEMA:

Qualsavol home de judici,
que aprèchi sa salut en lò que
val, deu procurar los medis de
prevenir las enfermedats. (*Aforisme de Hipòcrates.*)

Sabis doctors, de fa sigles,
ab anhel venen buscant
un sol remey que servesca
pèra guarir tots los mals.
De primer, á la botànica
probaren d'escorcollar;
pero arrels, plantas y flors
no donaren resultat.
Bell després, un tant confosos
si bè no desanimats,
ab dalit se'ls enfilaren
per lo regne mineral:
y vinga bromuros, sódios,
antimonis y sulfats,
extractes de totes menas,
de títols los mès estranys;
pero res... també sens' éxit,
sens' pogué en lo quid donar.
Y avuy, que lo modernisme
ès la seba dominant,
las pobretas bestioletas
solen pagá 'ls plats trencats:
tot son línfas y vacunas,
y sueros y Brown-Sequart,
extractes de sang de burro,
y..... de tots los animals.
Mes també..... com si tal cosa,
regnan las enfermedats,
y la *grippe* y la *diftèria*
y tota la cort real
d' amichs mès ó menos íntims
de la pobre humanitat
campetxanos é impertèrrits,
continuan son treball,
de fossers y funerarias
las butxacas curullant.....
Pero, com á 'l cor de 'l home
la esperansa no mor may,
continúan los estudis
potsé ab mès dalit qu' avans.

La tasca és llarga y penosa
sè de cert; mes—¡tant hi fál—
váreig dirme á mi mateix
deu fer com uns cinquant' anys.—
Y constant en eixa idea,
mòlts díes de clar en clar
he vist seguirse uns a'ls altres
de' l llarch rosari de'ls anys.
Mes sempre aquella taleya,
sempre aquell mateix afany,
de buscá' en la medicina
la pedra filosofal.....
Avuy, joh día de gloriàl
ja aleluya puch cantar,
que l' éxit mes fabulos
ma constancia ha coronat.
Per 'xó m' aixeco á di á 'l món
ab lo cor net y 'l cap alt:
que és un fet la *panacea*,
lo remey universal.
Consisteix tal medecina,
la que tot ho ha de curar,
en dossis proporcionadas
segons las enfermedats
y 'ls cassos y condicions
en que 's troba lo malalt,
de xaradas, geroglífichs,
anagramas, trenca-caps,
quadrats, rombos, logogrifos
y altrás cosas consemblants,
compresas dintre de'ls límits
de' l may prou enaltit art,

lo art cavilacionistich,
segur remey de tot mál.
Ja no mes nous específichs
forasters y nacionals;
ja no mes xarops y olis
de títols enrevessats.
La ciencia de' l gran Hipòcrates
tè ja 'ls díes ben contats;
quant eix secret se divulgui,
fará lo darrer badall.
Aquet nou procediment
tot ho tè de capgirar;
tornant la salut perduda
á la flaca societat.
Ab éll restarán desertas
las quadras de 'ls hospitals,
com y també 'ls cementiris.....
ja que ningú morirá.
Per aixó, lo món enter,
agrahit de eix talismán,
celebrará una gran festa
en un día senyalat,
entonant á la vegada
tant los negres com los blanchs,
desde los climas mes cálits
fins á las regions glacials,
confontse en una veu
tota ensemps l' humanitat,
un himne en acció de gracias
a' l remey universal.

J. RIBAS.

CENTRE EXCURSIONISTA DE CATALUNYA

Lo día 5 de 'l present mes tinguèrem ocasió d' assistir á la sessió que celebrá la patriòtica y activa associació Centre Excursionista. Comensá l' acte á dos quarts de deu en punt de la vetlla, ab la lectura de l' itinerari á la excursió que 's verificá a' l cap de poch díes a' l *Serrat de 'ls morts*, situat en lo terme de Sampedor, ahont hi ha indicis de haverhi sepulturas prehistòriques; y á propòsit d' aixó 'l Centre 's proposá ferhi algunas excavacions, idea en tot punt lloable. Aixís ho diguè 'l digne president de la societat, Sr. Maspons y Labrós, que dedicá algunas frases sobre eix punt que no deixa de sér interessant á l' historia de Catalunya. 'L Sr. Maspons deixá sentat lo que tè á la má l' estudi d' eixas fitas de l' art en nostres passats.

A' l moment passaren á donar lectura d' un aplech de tradicions de las Guillerfas y Montseny, de l' infatigable folklorista y llorejat poeta D. Antón Busquets y Punset, delegat de 'l Centre en la vila de Ripoll. Ja tenen ocasió de coneixe' l nostres llejidors, pe 'ls mòlts treballs poétichs y folklorichs que ha vingut publicant en nostre periódich. Ab aquet aplech, dona á compèndrer lo Sr. Busquets lo mòlt estudiadas que tè las regions de 'l Montseny y Guillerfas, y ab la manera de relatarlas no hi ha que daptar que ha llejit y estudiat una munió de treballs per l' estil. Importants són en sa majoría y sobre tot *Lo camp de 'l arit*, que és de extremada bellesa. *L' encantat de 'l Clascar*, y las duas tituladas: *La serp llaminera* y *En Busquets de la Sella*, encar que no sían tradicionals, revesteixen una importancia gran y d' aquesta manera las hi demostrá 'l president Sr. Maspons y Labrós, que, una vegada llejidas, hi fèu un detingut estudi en las mateixas, comparantlas ab altrás de germánicas, danesas, escandinavas, mallorquinaas, etcétera.

Desde nostre periódich felicitem á l' infatigable senyor Maspons y una asperonada mes a' l Sr. Busquets

y Punset, que á pesar de no contar encara vint anys, ja t'è sentada fama de bon poeta é intrépit excursionista, y li preguem no s'fa eix l'últim treball d'aquesta mena.

La concurrencia tributá tant á l'un com á l'altre merescuts aplausos, surtint satisfeta de tan profitosa vetllada.

Un tal Francesch Jordana ha ficat basa en la qüestió de *La Suripanta*.

Y ha escrit una carta a'l Director d'aquet periódich Y diu que perque s'hi embolica en aquest assumpto Lo TEATRO CATALA.

¿Per qué hi pren cartas, donchs, aquet senyor? Y pregunta: *¿qué tenen gayres subscriptors? ¿quants exemplars ne venen cada setmana?*

—¿Qué n'ha de fer, Sr. Jordana?—se li pót respóndrer.—

¡Vaya una tafañería!

Si vól saber vaji á Salamanca.

També diu qu'ell és subscriptor AMBULANT y que vivim de caritats, y qu'ell compra Lo TEATRO CATALA, *Lo Teatro Regional* y *L'Aureneta*.

Si alguna setmana no t'è 'ls trenta cinch céntims que costan, passi per casa que 'ls hi faré á mans.

¿Ja sab hont es lo meu taller? Tallers, 45, 1.er

Disposi.

¡Ah! expressions a'ls que li han ajudat á dictar la carta, perque, francament, tot lò que diu no és possible qu'haji surtit d'un cap sol: allò... en cap cap cab.

L'autor d'un article publicat lo Dijous Sant en *El Diluvio*, diu que han cumpert mil vuycents noranta cinch anys de la mort de Jesús, y commemorant aquet fet, deduheix varias conseqüencias ab las que s'equivoca á dret y á tort.

Noti's be que diu 1895 ANYS de la mort de Jesús, en lloch de dir 1862 ANYS, que son los transcorregut, segons la Historia Sagrada, desde que 'l Salvador morí en la Creu: fixi's be que dita fetxa *El Diluvio* la posa ab lletres, no ab números, lo qual vól dir que no és errada de imprenta: y s'vaurá que l'autor de 'l magno treball de que m'ocupo, ha prés lo rabe per las fullas, commemorant lo naixement en compte de la mort de Jesucrist.

Dirá qu'és una distracció. En tal cas és una distracció tan garrafal é imperdonable en qui escriu pèra'l públich, com són garrafals també 'ls disbarats y conceptes que vól fer empassar a'ls lectors poch instruits.

Así se escribe la historia, haurán de dir molts.

Pero tal volta aquet Caldorón de *El Diluvio*, pensant com l'altre Calderón que *la vida es sueño*, ha cregut convenient considerar com un sonni 'ls 33 anys que Jesús va estar en la terra.

Cuydado ab aquets lapsus, que fins pot ferlos evidents á tothom, un que no siga escriptor: v. gr. jo, que sóch

Lo POLVORISTA.

¿QUÈ FARIA?

Contestació á la pregunta que D. Salvador Bonavía feu á D. J. Asmarats.

Que prengui candela deixa, Bonavía, en aquest enterro, que preguntant fás, á J. Staramsa, sobre què faria, si una noya guapa li toqués lo nás,

li fès passigollas allá hont volgués ella, los pels de 'l bigoti també li estirés, y que sentne rica, tot fent lo trapella, catés y malgastos pagar li deixés.

Lo que jo faria si ab mi la tal noya volgués emplearse y tenir relacions, sería estimarla com un gran baboya, omplintli la cara de dolsos petons,

y pèra probarli 'hont arribaria de mon pur afecte lo desinterés, sens un moment pérdrer fins li buscaria.... algún curt de vista que ab ella 's casés.

RAMONET R.

¿Home ó bestia?

QUADRET.

Es negra nit. Los habitants pacífichs de la vila són tots á descansar de las fatigas de 'l treball ab que 's guanyan la vida y tan renáixer l'alegría dins sa familia.

En un carrer, no de 'ls mes concorreguts, se véu brillar ana llum formant raras figuras en mitj de la foscor, puig á l'impuls de 'l vent de Llevant que bufa y entra en la casa per la obertura de un vidre que falta á las ventallas, va brandant lo quinquè que ilumina la entrada, quinquè brut y fumós, que, únich testimoni de lò que passa en aquella habitació, pareix avergonyirse y s'tapa la cara, embrutant ab negre sutje lo seu vidre transparent.

Assentats sobre greixosos banchs de fusta s'están quatre homes, tots quatre joves, puig no n'hi há cap que arribi á 'ls quaranta, assentats y á l'entorn de una taula que, per las móltras dutxas que ha tingut de rébrer, ha quedat d'un color indefinible.

En un recó y asseguda en una mala cadira de boga, s'hi véu una dona que s'resguarda de l'ayre fret de la nit, fent servir de mampara ó biombo 'l taulell pintat d'un color vert montanya, y sobre de 'l que s'hi veuhen mitja dotzena de ampollas de variadas formas, ab mes ó menys quantitats de liquits alcohólichs de diferents colors, acompayadas d'un verdader mostruari de gots y copas, y, com á comandant de totas ellas, un canti de terrissa groch, plé d'aygua.

La dona, potser cansada de anar d'ací d'allá tot lo sant día, ó tal volta indiferent á tot quant passa á 'l seu voltant, está... pesant figas, dorm.

De 'l grupo d'aquells quatre homes s'escapan fortas riallas, riallas imbécils y estúpidas que no arriban á despertar á la mestressa.

L'Ambrós, un de 'ls quatre á qui agafarem com á protagonista y seguirem fins a'l fi de la broma, t'è entre sas mans un joch de cartas tan brutas á causa de sa llarga carrera, que tenen la forma d'óbol, estant casi ininteligibles los seus signos. Jugan a'l truch.

—Tresona—crida un d'ells;—ompla 'l porró, que tinch la ganya seca.—

La dona maquinalment va á fer lò que li diuhen, tot marmurant:

—Ja van cinch.—

L'Ambrós reparteix las cartas entre 'ls seus compays; y a'l dúrl'hi 'l porró á la taula, avans de entrar en la lluyta de 'l joch, se colan ab tota calma 'l ví que hi havia á dins.

La dona torna a'l seu puesto y a'ls breus moments se queda dormint com un soch.

De sopte, un cop de puny sobre la taula fá saltar lo porró que en ella hi ha, a'l mateix temps que una blasfemia surt de la boca de l' Ambrós, que ab los ulls encesos per la ira y l' esperit que en son ventrell fermenta, está mirant fit á fit á un de sos companys, a'l que amenassa ab los punys, disposat á tirárseli á sobre com una fiera. Tots s' han alsat; mes cop de ells pót tenirse dret, y a'l tirar-se l' Ambrós demunt de l' seu contrincant, s' entaula una lluyta desesperada que 'ls altres volen apayvagar, venint tots en terra, á l' entrebancarse un d' ells ab un objecte que per allí hi havia.

Per últim, surten a'l carrer tots agafats; y aquella dona que no 's havia alsat per res á 'ls crits de 'ls seus parroquians, com si trobès á faltar aquell escándol obra 'ls ulls y a'l veure's sola, va á tancar la porta, murmurant a'l sentirlos pegarse en mitj de la foscor:

—S' ha acabat la funció: dissapte hi tornarem.—

Lo sereno de la vila, á l' escoltar los crits s' hi acosta prenent tota mena de precaucions, puig ja sab per experiencia que ab aquesta gent no pót anarhi á la descuydada, y ajudat de sa llanterna, descubreix en mitj de l' carrer lo cos de l' Ambrós rubert de tanch, únich que ha quedat a'l lloch de la batalla. Los altres, mes sereus ó menys atunyinats, han tocat pirandó y no se 'ls véu 'l rastre.

Lo sereno, convensut de que no hi ha mes que l' Ambrós, s' hi acosta, y ajudantlo á aixecar de terra, l' fá retirar á sa casa, ahont se dirigeix tot lent dibuixos, acompanyat de l' nocturno funcionari públich que se 'n véu un bull avans no arriban á puësto.

La muller de l' Ambrós que 's troba, vuyt días há, postrada a'l lit per traydora malaltia, a'l sentirlo badrejar pe l' carrer barallantse ab lo sereno, sart á la finestra, y ab los ulls curullats de llágrimas que li recreman sas galdas arrugadas pe 'ls disgustos y la miseria, l' repta ab amorositat y li esmenta sas filletas, que dormen tranquilas, intentant ferirli l' amor de pare; mes tot és en vá: ell, a'l sentir-la, com si una nova foguerada enardís encara mes son ja perturbat cervell, vól anar á matarla injuriantla ab totas las pestas d' aquet món, y foll, y espítregat, s' abalansa á la porta de sa casa que ab la embestida s' obra, quedant estirat á la entrada tan llarch com Dèu l' ha fet.

Lo sereno ajusta la porta, y aconsellant á la dona que 's retiri, se 'n vá carrer avall cantant l' hora.

Ella 's fica á dins, y després de tancar la porta de la cambra, besa á sas fillas, ninas hermosas de cinch y vuyt anys respectivament, y cubrint son cos ab los espellifats llensols, plora amargament sa sort maulastruga.

Ell, roncant com un hipopótamo, va quedarse estirat á la entrada.

JOSEPH ALEMANY BORRÁS.

BELLAS ARTS

Salò Parès.—Si notable era la setmana passada la exposició que hi havia, mes bó és en la present. Los Srs. Balasch, Miralles, Borrell y algún altre, han presentat telas tan ben pintadas com correctas de dibuix.

Lo Sr. Balasch 's demostra conciensat artista.

Parlin per nosaltres la munió de telas que ha exposat. «Lo tramonto», conjunt de poesías, y de vri-

tat; la monja assentada en lo claustre d' un convent, qu' és tot un poema y párla molt mes que si fós de carn y ossos; aquell altar de la Mare de Dèu de l' Mont (que pertany á l' autor de l' drama d' aqueix titol) nota de soletat y religiositat; lo restaurant de las aforas, plè de vida y de llum; l' interior d' una iglesia de Espluga de Francolí, qu' és un verdader model, y en una paraula, tots los altres quadros, demotan lo bon acort de l' Ajuntament a'l pensionar per' que estudihi en Roma un jove de tan hermós pervíndrer.

Lo Sr. Miralles hi té una coquetona en lo moment de posarse una careta, que per sa naturalitat és digna de encomi. A mes hi ha un quadro de Borrell, representant la ceremonia propia de l' Dijous Sant, ó s'ha l' lavatori de 'ls peus á dotze pobres.

Se pót dir que l' autor ha fet un verdader estudi de l' natural, puig representa l' acte en la Catedral d' aquesta ciutat, devant de l' cor y ab tot lo Cabil·do; és de un efecte sorprendent aquet quadro y a'l igual que 'ls de sos companys, de una notable correcció de dibuix y colorit.—J. S.

Ea que jo aymo

A mi no m' agradan—las donas de casa,
ni las baronesas—ni las comediantas,
ni las modistetas—ni menys las criadas.
ni grossas ni primas—ni altas ni baixas,
ni velhas ni joves—ni negras ni blancas,
ni pobres ni ricas—ni lletias ni macas,
ni... ¡Vaja, ho confesso,—cap dona m' agrada!
¿Cap? Mento; sols una—n' estimo ab gran ansia
y sempre en mos somnis—me dona esperansa,
y n' és moreneta—de dolsa mirada,
de cor lleal y noble;—en fi, és una santa,
que jo la venero, que l' aymo ab tot ánima,
y sento per ella—passió tan sagrada,
que mon cor daría—per poder besarla!

PERE MALLORQUÍ

Un gran personatje

(A MON ESTIMAT AMICH Y DISTINGIT ESCRIPTOR R. ROCAVERT)

Lema: ¿Tela?

—Dèu lo guarí.
—Servidor. ¿Cóm están?
—Perfectament, ¿y vosté?
—Servirlas.... seguin.... seguin.... fassin l' obsequi.
—Gracias.
—(Pero, mamá, tampoch hem de comprar....
—Y aixó ¿qué hi fá?..... ¿No 'ns hem d' esperar mitj
l' hora per la missa d' onze?..... Donchs nos assentarem
aquí y de pás *recreyerem* la vista....
—Si, mes....
—¡Calla!
—Y, ¿qué desitjan?
—Voldriam un fail·l per vestir; ¿comprén?..... tregui
tot lo que tingui de més novetat....
—Perfectament. (Aixó són dos morts.)
—¡Pobre jove! 'm fa pena.
—¡Ara vegil Semblas á ton pare.)
—Aquí tenim los fail·ls, lo millor de París y Viena....
Aixó es finíssim.... Sobre tot aquet fondo xocolate....
(Ara potsé 'n pendria).
—Es bonich.... y de l' modo que vostés posan las pes-
sas.... las fan ressaltar doble.
—¡Oh! es favor, senyora.... Precisament són géneros
aquets qu'en totas formas resultan bonichs.

—Ja és vritat..... están be; mes nosaltras voldríam..... un género..... no tan fi..... Ja veurá; li seré franca; aixó és un encàrrech ¿sab?.... Si fós per' nosaltras no mirariam.....

—Comprench, comprench. Ja veurán.

—(Mamal)

—Calla! sembla qu' hajis esmorsat.

—Ves qué pensarán!.....

—Cada dia s'hi troban aixis..... ¡Si qu' estás frescal!..... Jo quant plou y m'ensopego a'l carrer, may me mullo, perque.....

—Calli, que torna..... Miri que'l fa anar carregat.

—Altras l' carregan mes.)—

Lo dependent vingué ab un plech de pessas de roba.

—Bueno, ja tenim lo de vostés..... grandios surtit y classes variadas..... ¿Vejin?

—Aixó ja m'agrada mes; pero.....

—Dispensi que no admeli peros.

—Pero... vull dir, deu ser molt car.

—No, senyora: á cinch pessetas cana..... (Si fossin unas altras los hi daria per quatre.)

—¿A cinch pessetas? Es carissim.

—¿Quánt hi volian gastar vostés?

—De deu á dotze rals..... tot lo mes.

—¿Ab fail? no'n trobaran pas; ja 'ls ho asseguro.....

—Ho mirarem.

—Poden mirarho. ... (Ló que 'm sembla que trovareu será algún caballero á toda asistencia.) ¿No desitjan res mes?

—No, senyor. Aquesta missa que senyalar deu ser la d' onze. ¿Oy, noya?

—Si, senyora.

—Donchs anem..... ¿Vol fer lo favor de darnos unas quantas mostrars de 'ls failles? Perque las ensenyariam á la senyora que 'ns ha fet l' encàrrech, ¿comprént?

—Ab moltissim gust... .. (Quinas senyoras mes impertinents!)

—¿Véus quin jove mes amable? ja hi vindrem á passarhi alguns ratos.)

—Si són servidas..... (¡Morrales!)

—Moltas gracias.

—No hi ha de qué darlas. ... ja ho saben.

—Pásiho be.

—Estigui bonetas... a'ls peus de'vostés. (Aixis us hi caygués Montjuich, que no podriau tornar á caminar).

—Bon dia tingui.

—Bon dia, bufona, ¿qué li falta?

—Voldria satí de cotó.

—Perfectament; segui.

—No's molesti.....

—Segui, dona, no'n hi farem pagar cap diner..... Ja tenim los satins..... aquí'n té un de bonich, un groch real hermosissim: després aquet vert de llo ro ¿Y aquet morat de canonge?

—No m' agradan prou.

—Ara li hé endevinat lo gust. Aquest rosa ¿vritat?

—Ja és bonich ja. ... Escolti ¿no pert pas?

—No, filla; d' aixó ja n' hi responch.

—¿Que'l ha rentat potsè?

—No, prenda; jo no acostumo á rentar res..... tot m' ho faig rentar.

—¡Bah, bahl deixi's de cansons

—¡Pero si no cantol li deuen fer mal las orellas.

—¿Qu' está de bromal?

—Molt. Miri, fins l' americana 'm riu de tant de bromo qu' estich.

—Cuyti, cuyti..... ¿Quánt li sembla que 'n necessitaria per un cos?

—¡Oh! aixó segons..... ¿Qu' és molt grossa de pit, vosté?

—¿Que n' ha de fer?

—Res dona, res; és una curiositat com qualsevol altra....

—¡Bromista!

—Aixó sí qu' ho ha endevinat.

—Bueno: ¿á quin preu lo ven, aquest satí?

—Perque és vosté li donaré á set rals.

—No 'm convé pas; és massa car.

—¿Quant hi vol gastar vosté?

—Jo..... mes de tres rals..... ó una pesseta.....

—¿Y quantas canas ne vol per una pesseta?... ¿ahont viu..... que l' hi faré portar?

—¡Ja, ja, ja! no 'm fassi ríurer. Si me 'l dona á cinch rals n' hi pendre per'un vestit.

—Ni la de voste ni la meva; á cinch y mitj.

—¿Tot justament no me 'l pót donar sense 'l mitj.

—No, senyora. Particularment si acostumo á donar alguna cosa, tot és pe'l mitj

—Si me 'l dona á cinch, ja ho sab..... n' hi pendre.....

—¿Quántas canas?

—Sis.

—¡Vaja!..... Una duas..... tres..... quatre..... cinch..... sis..... set..... vuyt..... nou..... deu..... onze y dot.....

—Fassi l' favor: no 'l talli..... veig qu' hi ha un forat y ..

—Pe'l forat ho faig, dona..... ¿Que 's pensa que si no hi hagues aquest *agujero* li donaria tan barato?

—Si no 'm treu aquest tros, no li pendre.....

—*Todo es por ellas*, ja ho véu, li regalo aquest tros, qu' encara qu' és foradat, n'hi poden surtir unas faldillas ben complertas.

—(¡Beneyt!) cuyti, donguim la roba..... Ara que no me 'n quiti res, ¿sent?

—No tingui pòr, dona; ja sab vosté que no ho faig aixó: jo, *ni quito ni pongo rey; pero ayudo á mi señor*.....

Tingui, hermosa..... ¿No vol res mes?

—No pas per avny..... Aixis deuen ser, á cinch rals cana.....

—¿Vol di 'ls vuyt pams?..... Trenta rals, ó set pessetas y mitja, com voste vulgui.

—Tingui; aquí té dos duros.

—Está molt be.

—¿Cóm s' entén aixó?

—Sí, senyora; perque ¿suposo que 'ls deu rals que sobran no 'ls deu volguer?..... ¿Ah sí? donchs tingui si és servida: ¿está conforme?

—Sí, pásiho be.

—Estigui boneta..... tingui compte passar per carrers mal empedrats, ¿ho sent?

—¿Per qué ho diu?

—Perque 's podria fer malbé aquets peuhets tan rehu-fons y... 'm sabria greu, la vritat.

—¿Qu' está de broma! pásiho be.

—Adiós, ángel..... (bufadó).

—Deu vos gordi de mal.

—Ell us guardi: ¿qué falta?

—¡Parel m' heu de comprá unas calsas.

—Primé és aquesta, després serás tú..... A véurer..... una cotilla per'aquesta bordegassa.

—No'n venem aquí, heu d' anar quatre portas mes avall; ja hi veureu un lletrero que diu *Peluqueria*.

—Vés, noy, recórdatho d' aixó de *Palu* ¿que?

—Peluqueria.

—Bueno, gracias..... á Deu siau.

—Abur. (Aneu, que ja us convé que us tallin la llana que porteu, calet).

¿Y aixó és ofici? ¿es art?..... ¿es científich? ¡Y qu' ha de ser! Aixó no és mes qu' un escándol, una bogeria mercantil, ahont l' home 's véu insultat, despreciat, y fins venut per un sou indigne.

Pe'l dependent botiguer no hi ha reformas socials, *ni Cristo que lo fundó*, ¡15 horas de treball continuol ¡15 horas de batallar per la vida d' un altre! ¡15 horas diarias alabant los artículos de 'l seu principal, tractat ab un y ab l' altre, fent bona cara á tothom.....

Y total ¿per qué? per rébrer la mes gran ingratitut que 's pót dar á un home. ¿No és vritat que 'l botiguer, representa un gran personatge dintre de la societat?

¿Es possible que siguem á 'l sigle XIX, á 'l sigle de la perfecció, de 'l progres, de la civilisació, quant encara hi ha sers qu' están baix lo domini d' un principal que moltas vegadas és pitjor que los senyors feudals de l' edat mitja?

Contestin.

J. PEREZ.

COMUNICAT

Sr. Director de LO TEATRO CATALA.

Molt Sr. meu: Desitjaria de la seva amabilitat se servís insertar aquestas ratllas en son popular periódich, per serme impossible donar las gracias particularment á tolas las personas que prengueren interés diumenje passat ab

motiu de efectuar-se mon benefici en la societat *La Nueva Lira*: a'l Sr. President, D. Ramón Moral, á mos amichs pe 'ls obsequis que 'm tributaren, no mere-xentlos, á la numerosa y lluhida concurrencia que om-pli 'l saló de espectacles: rebin un milló de gracias.

Y si, com és possible 'ls méus contraris, si és que n'hi ha, han tingut lo gust de véurer los resultats de dita funció, prenguin una tassa de tila, que 'm pendré la molestia de envials'hi y dils'hi aquell ditxo castellá: *¡qué amigos tienes..... Mestres!*

Dispensi, Sr. Director, l' haverme allargat tant. Ja saben vosté y tots mos amichs y coneguts, que poden disposar d' aquet humil servidor, q b. s. m.

RAFAEL MESTRES.

Barcelona, 8 Abril 1895.

MOVIMENT TEATRAL EN SANS

En la Familiar Obrera 's despedí la companyia de 'l Sr. Panadés; se posá en escena *Don Juan de Serrallonga* y *La Venganza*. La Sra. Pérez agradá molt en lo paper de *Juana* y també agradá la Srta. Galcerán y 'ls artistas del sexo fort.

Diumenje debutará la companyia de 'l Sr. Parera, que tants aplausos se 'n porta en la Reunió Familiar de Hostafranchs.

En *El Porvenir*, se posá en escena *La cabaña de Tom* ó *La esclavitud de los negros*. Van ser molt aplaudidas las principals parts de la companyia, y s' acaba en la comedia *La Cartaginotaja*.

Societat *El Progreso*.—Dissapte día 6, se posá en escena *El prólogo de un drama* y *La estatura de papá*.

En l' Ateneo 'l día 7 a'l vespre 's va posar en escena 'l drama *En el seno de la muerte*, que va agradar molt, sobre tot per part de 'l Sr. Serra. 'S doná fi ab *Lo ret de la Sila*.

INFORMACIÓ TEATRAL

Noticias de EL ANFITEATRO, centre de Auteurs y Compositors de Madrid

Aunque no tan fecunda como la anterior, tampoco ha sido escasa en novedades la segunda quincena del pasado Marzo.

En ella ha habido de todo: varios éxitos y algunos fracasos.

Figura á la cabeza de los primeros *La rebotica*, de Vital Aza. Es un modelo de sainetes, con tipos cómicos de gran relieve, con chistes ingeniosísimos, con situaciones de fuerza irresistible; en fin, con todos los elementos necesarios para un gran éxito. Así lo obtuvo.

También gustó mucho un cuadro dramático, que con el título de *Padre nuestro*, se estrenó en el teatro de la Comedia. El asunto delicadísimo y conmovedor, es de Coppée y el arreglo español — hecho por cierto en versos muy inspirados, — se debe á D. Vicente Colorado.

—El beneficio de la notable actriz Loreto Prado, fué un acontecimiento. No en vano es la artista que de más simpatías goza en Madrid. Además de *Un punto filipino* y de las dos parodias de Felipe Pérez y Gabriel Merino, que con tanto éxito vienen representándose, la gentil artista ofreció al público dos novedades: a uella noche: una refundición en zarzuela de la comedia de Jackson, *Prueba de amor* y un monólogo titulado *Loreto*.

La obra en esta nueva fase de su vida lleva el título de *Gustos que merecen patos* y el encargado de adornarla con cuatro números de música ha sido el popular maestro Angel Rubio, que por cierto está trabajando mucho y con el mismo ardor de sus primeros años.

Conste que esto no es llamarle viejo.

El monólogo es del conocido escritor sevillano señor Jiménez Prieto, actualmente redactor de *La Epoca* y chico que promete y que empieza á cumplir. Gustó mucho.

—Y vamos ahora á la enojosa tarea de registrar los fracasos. Entre ellos figura como de más importancia — porque también en esto hay categorías, — el descalabro sufrido por *Clarín* en el Español, con su drama *Teresa*.

En la *Crónica* anterior aludíamos á un refrán español queriendo indicar que los criticos tratarfan bien á su compañero.

Hoy, en vista del éxito, recordaremos otro refrán que no carece tampoco de aplicación perfecta al caso presente.

El censor de todos se ha equivocado esta vez.

«No es lo mismo predicar que dar trigo.»

Por lo demás, *Clarín* no se resigna, y sale en *El Imparcial* á la defensa de su desventurada *Teresa*, arañando de paso á los revisteros teatrales de la prensa diaria y viniendo á ser la segunda edición de Galdós en *Los condenados*.

No discutimos si tiene razón; pero aparte de las apreciaciones de la prensa, hay una cosa, el fallo del público.

Y el público ha fallado ya, condenando á *Teresa* á hacer compañía á *Los condenados* en el panteón del olvido.

—También han fracasado en Eslava dos zarzuelas, *El seis doble* y *El paraguas de D. Cosme*.

—Algunas noticias.

La empresa del Príncipe Alfonso lleva muy adelantada la formación de su compañía. Se cree que figurarán en las listas, las tiples Lucrecia Arana y Felisa Lázaro, y los actores Pinedo, Moncayo, Carrión y otros muy aplaudidos.

—Se ensaya en Apolo una parodia de *La Dolores*, hecha por Sres. Granés y Arnedo, con el título de *Dolores... de cabeza ó el colegial atrevido*.

En este teatro, continúan esperando «como agua de Mayo» la música de *El cabo primero*. El estado de la vista del insigne maestro Caballero retrasa este estreno, con verdadero pesar de todos.

Mataró 8 d' Abril.

Ab bastanta concurrencia hi hagué funció dissapte y diumenge á la tarde en la societat «Nova Constancia»; pero en las passadas n' hi havia més, y es que molts ja sentían ab l' olor, que la cosa no aniria a'l pel. Pe 'ls artistas, molt bé; pe 'l mestre Sr. Barceló, massa; ¡y van dos pe 'ls! Jo crech que encara sua.

De tota manera, 's feren las funciones: dissapte *Los Diamantes de la Corona* y *Las Campanadas*, y diumenje *Doña Juanita*. Los artistas varen ser los mateixos, excepte 'l Sr. Bergadá: bé la *Juanita*, no recordo l' nom de l' artista; pero se li beya alló que 's diu *de muy lejos* que la sap bé: siguié molt aplaudida. ¡Llástima que tot no pugués ser com altrás vegadas!

Ahir á la tarde, en lo teatro Euterpe, 's representá *La Passió*, baix la direcció de 'l primer actor D. Joseph Nieto, actor que val y ja es conegut. Res mes per ara. Per Pasqua 's parla de molts cosas: allá veurem.—E. R.

Vilanova y Geltrú 8 d' Abril.

Ahir va ser la última funció de la temporada, per la companya de 'l Sr. Parera en lo Tívoli, y representaren *El Registro de la policia*, per la tarde, y per la nit *La Dolores*.

Molt s' aplaudí a'l Sr. Parera en lo paper de *Roque*, desempenyantlo ab acert com pocas vegadas s' hagués vist, principalment lo penúltim acte.

També s' portá bé dit actor per la nit, que desempeñá 'l paper de *Lázaro* obtenint una ovació. La senyora Mallí y los Srs. Oliver, Perelló, Romeu y Moré, cumpliren.

Per fi de festa 's posà la divertida comedia *Un frac nuevo*, que fèu riurer desde 'l principi à la fi.
Per Pasqua tindrem sarsuela de primera, segons in formes, ab lo mestre Sr. Aguadé, 'l tenor Sr. Bolúmar y 'l tenor còmic Sr. Sanchiz, inaugurant la temporada ab *La Czarina*, *La Verbena de la Paloma*, y á la nit *La Traviata*.—LA CORRESPONSAL.

Malgrat 9 d' Abril.

Com que durant la setmana passada no 's varen obrir las portas de l' teatro, molt curta ressenya podria fer á no ser que tragués á relluhir l' incumpliment d' anunci de la empresa. Per lo tant, no daré á conèixer que se 'ns deu *La Bofetada y Vida alegre y muerte triste*.

Me limitaré á copiar aquest diàlech que he recullit:

—Y donchs, Pere, ¿qué no hi haurá funció avuy?

—Sembla que no.

—Per qué? ¿qué no t'han enviat los fagins y 'ls programas?

—Ni tinch programas, ni tinch pasquins; lo que tinch és lo presentiment de que 'n Viada per compte d' anunciarnos funció, lo que va fer, siguié exposar l' historia quaresmal de la temporada.

—Veyam.

—Avans de obrirse 'l teatro volian sarsuela, tragedia, comedia... ¿qué sé jo! Fins hi hagué qui proposaba contractar la Darclee, aquella cantant de 'l Liceo de Barcelona. Resultat, molt bullici, molta jarana, molta... *Vida alegre*. Després, després ja ho hem vist; funcions anunciadas y quant arriba l' hora no 's donan; supressió ó cambis d' actrius. Sols falta qu' avuy no vinguin y... *Muerte triste*.

—Casi, casi tens rahó. ¿Qué ja has cobrat?

—Jo, sí; y tú?

—També.

—Donchs aixís, no ha anat tan mal com aixó, perque, á la vritat, ja 'm veja executant *La Bofetada*.

Per lo que avans he dit es de facil entèndrer que 'n Pere de 'l diàlech estava en lo cert.

Sr. Viada: la meua ploma está sempre a'l costat de l' actor que, estudiós, treballa de cor; mes no 's torsa per defensar una empresa que bonament se 'ns ha estat rifant.—F. M.

REUNIONS PARTICULARS

ATENEU DE LA DRETA DE 'L ENSANXE.

—Ab una puntualitat molt estirada va haverhi funció diumenge, cuydantse de distrèner á la concurrència la Srta. Galtés junt ab los joves Srs. Clavé, Montpel, Pujol y Morand que desempenyaren bastant regularment las obretas *Vots sou triunfos* y *Croquis de 'l natural*, vegents'hi (de molt lluny) la má trencada de la direcció.

CIRCOL ARTÍSTICH RECREATIU.—A benefici de 'l jove D. Joseph Hernández tingué lloch dissapte una funció composta de *El nudo gordiano* y *A primera sangre*.

En la execució de 'l drama 's distingiren las Srtas. Panadés y Peria y 'l Sr. Cosido que va fer un *Carlos* molt recomanable, 'l beneficiat que 's va portar com un home y 'ls Srs. Juez y Ferreras. A aquest últim tot lo que li sobra d' afició li falta de desprendiment y coneixement escénich.

De la pessa mes val... *non raggionar*; la concurrència... *così, così*, y per fi de festa no va haverhi ball ni 's va tocà 'l piano... ni ná.

LA NUEVA LIRA.—Bon benefici va fer lo diumenje passat l' aplaudit jove actor D. Rafel Mestres: la entrada un plè; la safata també, y cinch ó sis regalas. Aixó demostra las molts simpatias de que gosa 'l Sr. Mestres.

Lo drama *En el seno de la muerte* obtingué bon desempenya, distingints'hi en primer terme 'l bene-

ficiat y 'l Sr. Mallorquí, encarregats de 'ls personatjes de *Jaime y Manfredo*, que 's fèren aplaudir en diferents escenas: la Srta. Roig estava be en lo de *Beatriz* y 'l Sr. Ponsa be en lo *Rey*; la Sra. Martí flaquéja un xich, especialment en lo segon acte, y 'ls Srs. Auferil, Esquius (L.), Muñoz, Esquius (A.), Aymerich y Guido, regularment.

Seguidament representaren *Viva mi niña!* que va fer riurer en gran. La interpretació estigué á càrrech de la Srta. Roig, Sra. Martí y 'ls Srs. Mestres y Esquius (B). En resúmen, bona funció.—P.

SALÓ DE DESCANS

Avuy comensará nova temporada en lo teatro del Tivoli. Los artistas que hi actuaban han cedit lo puesto á la companyia Tomba, d' opereta italiana, la que no dubtem portará molta animació á 'l me popular de nostres teatros.

—Hem rebut un exemplar de la sarsuela *Viuda y nuvia*, de los Srs. Serra y Barrés, qu' es una obreta propia per teatros de reunions particulars.

—Varios joves cultivadors de la literatura catalana, conmemorarán lo dissapte de Gloria, ab un sopar que tindrà lloch avuy en un acreditat restaurant d' aquesta capital.

—Lo dilluns próxim la societat «Zaragüeta», instalada en lo carrer de Amalia, 38, inaugurarà las funcions teatrals, posant en escena la pessa en un acte *Sense sogra* y la aplaudida sarsuela *Los descamisados*.

En las citadas producciones hi pendrán part los senyors Parés, Canut, Dey, Baleta, Teixidor y demás socis, sent concertada la segona obra pe 'l Sr. Bartumeus (F).

Soluciones á las cavilaciones de 'ls núms. 219, 220 y 221

Núm. 219.—*Xaradas*: I. PALAUTORDERA.—II. APOTECARI.—III. CAMAMILLA.

Núm. 220.—*Geroglífichs*: 1. COM MES CUIXINS USAS MES CUIXINERAS MALMETS.

2. LA FORSA DE L' AMOR, COMEDIA E TRES ACTES.

3. DE DOTZE Á DIVUYT VAN SIS.

4. CENTRES DE REUNIONS.

5. VÓL TRASSA TRASSAR UNA RATLLA SENS AUXILI DE ALGÚN REGLA.

6. LA COMA ES UN SIGNE GRAMATICAL QUE S' INTERPRETA AB UNA PAUSA.

Núm. 221.—*Geroglífichs*: 7. A LA PESCATERIA SI VA PER, COMPRAR PEIX.

8. VINA Á LAS NOU EN PUNT. SOBRE TOT SIGAS PUNTUAL.

9. NO HI HA CAP HOME NI DONA SENS QUE FASSI 'L RICH Ó 'L TONTO.

10. UN CONCERT INSTRUMENTAL.

11. QUI 'S PERT BUSCA ENTRESSENYAS.

12. PER VILASEQUINS VILASECA.

13. PER COCAS LOS FORNÉS.

No mes las ha enviat, acertadas todas, D. Joan Canals, que pót passar á recullir los tomos de *D. Quijote*, que li entregará D. Salvador Bonavia desde diumenje de Pasqua, en la botiga de papeleria de 'l carrer de 'l Call, 11.

Gran establecimiento de música

Instrumentos, pianos y armoniums

DE

Juan Ayné

FERNANDO VII, 51 y 53 y CALL, 22.—BARCELONA

Especialidad en pianos de alquiler.

Guitarras desde 5 pesetas.

Imp. Pujol y C. - Tallers, 45